

Parochie 1
 In de pen 6
 Buitenland 8
 Klapstoel 9
 Kerk 10
 Samenleving 11
 Dossier 12
 Varia 14
 Op·tocht 16
 Mensen 17
 Bisdom 18
 Podium 20

Colofon

KERK & leven
 Halewijnlaan 92
 2050 Antwerpen
 www.kerkenleven.be
KERK & leven is een uitgave van
 Studiecentrum Kerk en Media vzw

**VERANTWOORDELIJKE
 UITGEVER**

Filip Debruyne
 De parochie is verantwoordelijk
 voor de eigen teksten

REDACTIE

Algemene redactie
 tel. 03 210 08 40
 fax 03 210 08 49
 redactie.kerkenleven@kerknet.be
Hoofdredacteur
 Bert Claerhout
Eindredacteur
 Peter Gordts
Redacteurs
 Erik De Smet, Nicole Lehoucq,
 Ilse Van Halst, Jozefien Van Huffel
 Lieve Wouters
Redactiesecretariaat & Optocht
 Martine Croonen
 secretariaat.kl@kerknet.be
Diocesane redactie Antwerpen
 Susan Van Lommel
 Filip Ceulemans
 Schoenmarkt 2
 2000 Antwerpen
 tel. 03 202 84 30
 fax 03 202 84 31
 redactie.bisdom.antwerpen@kerknet.be
Diocesane redactie Brugge
 Liselotte Anckaert
 Diocesaan Centrum Groenhove
 Bosdreef 5
 8820 Torhout
 tel. 050 74 56 38
 liselotte.anckaert@kerknet.be
Diocesane redactie Gent
 Eveline Coppin
 Bisdomplein 1
 9000 Gent
 tel. 09 225 16 26
 fax 09 223 39 59
 eveline.coppin@kerknet.be
Diocesane redactie Hasselt
 Jan Colla
 Vrijwilligersplein 14
 3500 Hasselt
 tel. 011 28 84 40
 jan.colla@kerknet.be
Diocesane redactie Mechelen-Brussel
 Hans Medart
 Varkensstraat 6
 2800 Mechelen
 tel. 015 29 84 17
 hans.medart@kerknet.be

Diocesane redactie Brugge

Diocesane redactie Hasselt

VORMGEVING
Grafisch ontwerp
 Catapult, Antwerpen
Lay-out & Zetwerk
 Patrick Claessens

PUBLICITEIT

Trevi Plus
 Leopold II laan 53
 1080 Brussel
 tel. 02 428 21 03
 fax 02 428 37 55
 katrien.lannoo@treviplus.be
 www.treviplus.be

DIENST PAROCHEBLADEN
 tel. 03 210 08 30 - fax 03 210 08 36

ABONNEMENTEN
 Abonnementen en adreswijzigingen uitsluitend via de parochie

DRUKKERIJ
 NV Halewijn

© copyright
 Alle teksten, foto's en beeldmateriaal uit **KERK & leven** zijn auteursrechtelijk beschermd. Zonder toestemming van de uitgever mogen ze op geen enkele wijze worden verspreid. De uitgever is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de advertenties. Lezersbrieven moeten naam en adres vermelden. De redactie behoudt zich het recht teksten in te korten of te weigeren.

COLUMN

Bert CLAERHOUT

Veel stilte in het nieuwe jaar graag

„Hij is een stuk jonger dan ik en heeft ogenschijnlijk alles om gelukkig te zijn: een mooi gezin, een boeiende baan en een goede gezondheid. Wat wens je zo iemand toe aan het begin van een nieuw jaar? „Een week stilte”, reageerde hij zonder verpinken toen ik het hem vroeg. Uitgerekend van die oud-collega had ik dat niet verwacht. „Ik bedoel echte stilte,” vervolgde hij, „op een plek waar je zelfs in de verte geen hond hoort blaffen. De Sahara, een berg in Latijns-Amerika, Antarctica... om het even waar.”

We weten allemaal dat we niet zonder stilte kunnen. Niet verwonderlijk dus dat de vraag naar stilteplekken groter is dan ooit. Dat verklaart mede de aantrekkingskracht van kloosters en abdijen. Wie er geregeld als gast naartoe gaat – en dat zijn lang niet alleen overtuigde gelovigen – vindt er de nodige stilte en rust om even aan de dagelijkse drukte te ontsnappen. Het overkwam ook Ine Renson van *De Tijd*. Om aan de vloedgolf aan lawaai – gaande van de ochtendspits, over een drilboor op straat, tot het gekwetter op radio en televisie – te ontkomen en de onpeilbare stilte aan den lijve te ondervinden, trok ze naar de trappistinnen in Brecht en verdiepte ze zich in ‘stilte-literatuur’. Tijdens de kerst- en nieuwjaarsperiode verschenen haar bevindingen in een bijlage, een heuse ‘stiltespecial’, bij *De Tijd*.

Op het eerste gezicht is het opmerkelijk dat een krant als *De Tijd*, die doorgaans op het financiële en economische focus, een afzonderlijk katern aan stilte en verstilling wijdt. Bij nader toezien is dat niet zo verrassend. Onze dagen en nachten zijn immers haast nooit meer stil. Kortom, stilte is een schaars, maar kostbaar en levensnoodzakelijk goed geworden. Net zoals water en olie. Als het gangbare economische denken zich vooral over schaarsteproblemen buigt, is het logisch dat ook stilte vanuit dat perspectief wordt benaderd. De cijfers spreken overigens voor zich. Volgens de Wereldgezondheidsorganisatie leven twee Europeanen op de drie in een te lawaaiertige

omgeving. In Europa gaan jaarlijks één miljoen gezonde levensjaren verloren door verkeerslawaai. Bij ons waarschuwt de Christelijke Mutualiteit dat wie acht uur per dag aan 85 decibel is blootgesteld, de veiligheidsgrens bereikt – 85 decibel komt overeen met het lawaai van een voorbijrijdende vrachtwagen of van hard geschreeuw.

Als een product schaars is, betekent dat economisch ook dat het geld kan opbrengen. Steeds meer bedrijven verkopen dan ook letterlijk stilte. Toeristische diensten bieden ‘stiltetrips’ aan, er wordt gewerkt aan stille stofzuigers en sommige autobouwers controleren het geluid van de motoren al met een stethoscoop. Uiteraard hangt daar een stevig prijskaartje aan.

Het lijkt geen twijfel dat, ondanks de verfijndere machines, de nood aan stilte almaar groter zal worden. Onze samenleving hunkert naar opwinding, heftigheid en snelheid, en dat gaat onvermijdelijk gepaard met schetterende stemmen, elektronische beeps, zenuw-slopende ruis en veel verkeerslawaai. Psychiaters en sociologen waarschuwen geregeld dat de gevolgen daarvan zich meer en meer uiten in allerlei mentale ziekten die vooral in de steden zowel gezinnen als individuen treffen. Spanningen hopen zich op, we worden onhebbelijk en agressief. Een kleine ergernis in het verkeer kan volstaan om onze woede op anderen te koelen.

Uiteraard hebben we daar allemaal schuld aan. Ook inzake geluid maken we nu eenmaal persoonlijke keuzes. Sommigen claxonneren te vaak, anderen gebruiken lawaaiertige tuinmachines, weer anderen spelen te luide muziek in rustige woonwijken of flatgebouwen. Blijkbaar is niet iedereen ervan overtuigd dat onze geest en onze ziel allereerst behoefte hebben aan stilte. Stilte ontsluit immers de deur voor zowel de betoveringen als het mysterie van het leven. Redenen genoeg dus om zowel mijn oud-collega als u, beste lezer, veel stilte toe te wensen in 2013.„

LEZERSBRIEVEN

Reageren op artikelen in deze krant? U kan schrijven of mailen (met vermelding van uw naam en adres) naar: **KERK & leven**, Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen of lezersbrieven@kerknet.be

Meditatie

KERK & leven, 12 DECEMBER 2012

In zijn interessante lezersbrief verwijst Marc Demeulemeester naar iemand die de christelijke meditatie bestempelde als het best bewaarde geheim van de Kerk. Het is veeleer een ‘verdrongen specialiteit’. De trappist Thomas Merton, die stierf tijdens een interreligieus congres, zei dat „de Kerk verzaakte aan haar eigen mystieke traditie”.

Meditatie bestaat in veel culturen. Er zijn Chinese en christelijke varianten. Het katholieke geloof ontraadt combinaties en beperkt het tot contemplatie en gebed. Kardinaal Ratzinger verbande de zenpraktijk van de Duitse benedictijn Willigis Jäger. De Franse zenmeester Roland Rech maakte wel de positieve combinatie door te stellen dat het boeddhisme hem hielp een betere christen te worden.

In zijn lezersbrief citeert lezer Demeulemeester Bede Griffiths, een benedictijn, maar bovendien yogi, als bepleiter van de christelijke meditatie. Griffiths zoekt vooral het wederzijdse begrip. Hij is een voorbeeld van universaliteit, waarvan ook ik overtuigd ben.

Werner VYNCKE, Leuven

Zuid-Afrika

KERK & leven, 12 DECEMBER 2012

Het is toch opmerkelijk dat onder het zo bewierookte ANC-bewind in Zuid-Afrika de armoede bij een groot deel van de zwarte en

blanke bevolking dermate is toegenomen. Na bijna twintig jaar ANC-overheersing en marxistisch beleid is daar niet de minste verbetering opgetreden. Integendeel, slechts een zeer kleine fractie van de zwarte bevolking heeft zich verrijkt door corruptie en vriendjespolitiek.

En dan spreken we nog niet over de fenomenale stijging van de criminaliteit die vooral tegen de blanke landbouwers is gericht – een waar slachveld, zonder meer. Sedert 1994 zijn reeds meer dan vijfduizend blanke boeren op hun erf vermoord – soms alleen maar voor een banale gsm of een laptop.

Een van de oorzaken van deze catastrofale toestand is in grote mate te danken aan de wet op de ‘Regstellende acties’ en het instellen van het minimumloon. Die hebben ertoe geleid dat de huidkleur doorslaggevend is bij de aanstellingen van werkposten en niet de kwalificatie van het individu.

Toch één lichtpuntje: binnen het arrogante ANC komen gaandeweg barsten.

Daniel PAPPART, Sint-Pieters-Leeuw

Barmhartigheid

KERK & leven, 19 DECEMBER 2012

Lezer Gilbert Knuyt verwijst in zijn schrijven over het al dan niet te communiceren van gescheiden en hertrouwde gelovigen, naar Paulus’ Eerste Brief aan de Korintiërs (11, 27): „Wie op onwaardige wijze het brood eet of uit de beker

van de Heer drinkt, bezondigt zich aan het lichaam en bloed van de Heer.” Hij past die Bijbeltekst toe op wie ‘zijn broek veegt’ aan de onverbreekbaarheid van het huwelijk.

Mag dat zomaar? Heeft de Heer niet gezegd dat Hij gekomen is om zondaars te redden? En dat er in de hemel meer vreugde is om één zondaar die zich bekeert dan om negenennegentig rechtvaardigen die (menen) geen bekering nodig te hebben?

Zijn alle echtgescheiden wel verantwoordelijk voor de scheiding? Ondergaan veel echtgescheidenen niet de gevolgen van een scheiding die ze niet hebben gewild? En moeten ze dan, wegens de ontrouw van de andere partner, ongehuwd blijven? En wie zal daarover dan oordelen?

Zou men niet beter blijven herhalen dat iedereen moet handelen volgens zijn geweten? Gelukkig doen de meesten dat ook en trekken ze zich niet te veel aan van het verbod om te communiceren te gaan.

Is de Heer niet geboren in een stal? Uit een ongehuwde Moeder? Hij heeft werkelijk het leven van gewone mensen geleefd. Bij de joden hoorden daar de echtgescheiden en hertrouwden al bij.

Echtscheidingen zijn een groot probleem en oorzaak van veel leed. Maar ze zijn er altijd geweest, in alle culturen en in alle tijden. We moeten daarmee leren leven, ook al moet de Kerk het monogame huwelijk als ideaal blijven verdedigen. Maar er moet ook barmhartigheid zijn. Die hebben we

echter niet, waardoor er een grote afstand is gegroeid tussen de Kerk en het volk. Die kloof is een van de grote oorzaken van het uitsterven van de Kerk bij ons.

Paul VANDERMEULEN, Vliermaal

Geloofwaardigheid en respect

KERK & leven, 19 DECEMBER 2012

Met alle respect, maar de reactie van Gilbert Knuyt op de lezersbrief van Noël Maes is volgens mij niet correct. Wat we de afgelopen maanden gehoord en gelezen hebben, bewijst dat de Kerk niet alles in het werk stelt om het respect en de geloofwaardigheid terug te winnen. Voor zover ik weet heeft onze paus inderdaad nog steeds geen standpunt ingenomen in verband met de affaire-Vangheluwe.

Lezer Knuyt haalt de Eerste Brief van Paulus aan de Korintiërs aan. Daartegenover staat dat Jezus ook gezegd heeft: „Wie zonder zonde is, werpe de eerste steen.” Jezus heeft het meermaals opgenomen voor de verworpenen en de zondaars.

Voor de mensen die ondanks een echtscheiding toch nog naar de Kerk komen en de communicatie willen ontvangen, kunnen we alleen maar respect opbrengen. Ik denk dat Christus hier minder problemen mee heeft dan sommige van zijn dienaars, priesters en bisschoppen, die zich hebben misdragen, maar toch blijven voorgaan in de eucharistie en die de communicatie blijven uitdelen.

Rudolf SLUYTS, Lier